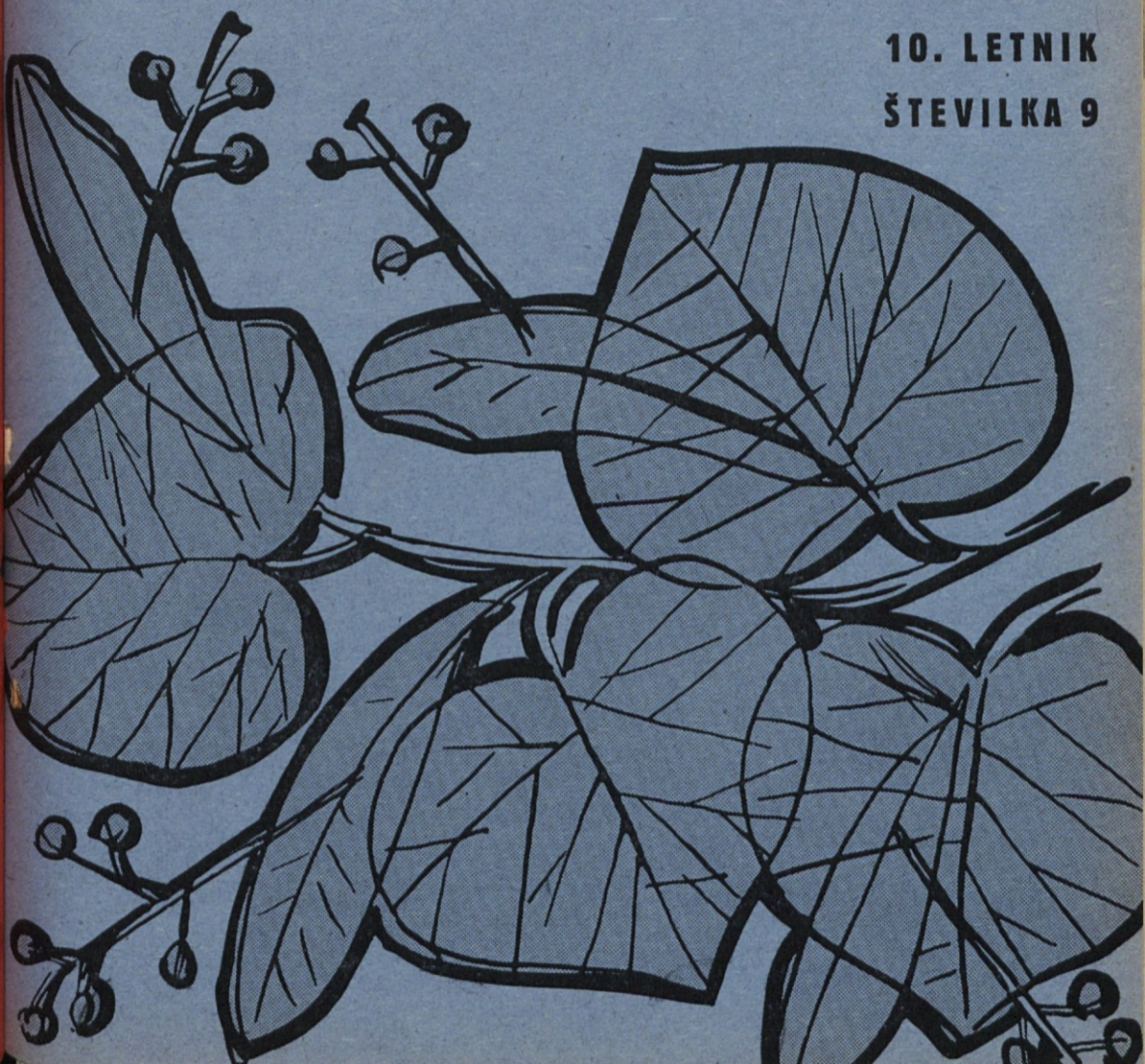

NAŠALUČ

10. LETNIK
ŠTEVILKA 9

Petstoletnica ljubljanske škofije

Pred 500 leti je bila ustanovljena ljubljanska škofija. Zgodilo se je to z odlokom, ki ga je izdala svetna oblast dne 6. decembra 1461; cerkvena oblast je ta odlok potrdila dne 6. septembra 1462. Kmalu je bilo govora o tem, naj bo to nadškofija, kar se pa še do danes ni uresničilo. Eden od ljubljanskih škofov je sicer že bil nadškof. Anton Bonaventura Jeglič je bil po odstopu naslovni nadškof. V dogovorih med prejšnjo Jugoslavijo in Sv. stolico je bilo predvideno, da postane ljubljanska škofija nadškofija, toda razmere so izvedbo preprečile. To bi bilo primerno, saj je ljubljanska škofija osrednja slovenska škofija. Upamo, da se bo nekoč to le izvršilo.

Cerkvena proslava 500-letnice se bo vršila prihodnje leto. Škof msgr. Vovk je pozval vernike v pastirskem pismu na lepo in dostojno pripravo tega velikega jubileja. Poprosil je tudi, naj prispevajo v času priprave za popravilo stolnice in škofijskega dvorca. Potrebo popravila je uvidela tudi sedanja oblast, ki je izjavila, da nabirk v ta namen ne bo obdavčila in tudi ne bo zaradi tega nadlegovala z davki darovalcev.

ZA SLOŽNO IN SKUPNO DELO

Naši izseljenci v Argentini so zgradili že več Slovenskih domov. Septembra so imeli slovesno blagoslovitev »Slomškovega doma« v kraju Ramos Mejia. Ob tej priložnosti je direktor naših duhovnikov č. g. Orehar v svojem govoru poudaril tudi naslednje misli:

»Pomembno je delo za našo skupnost. Dela je povsod zadosti. Srečo in uspehe bomo imeli, če se bomo znali v delu pametno povezati in združiti. Nujno je, da imamo na znotraj svobodo za delo krajevnim razmeram primerno, na zunaj pa moramo nuditi sliko solidarnosti in povezanosti. Če se bomo znali med seboj združiti, nam bo Bog tudi pomagal.«

Opozarjal je na nujnost zvestobe idealom. »Če bomo v naših slovenskih in katoliških idealih notranje tesno povezani, bomo tudi še naprej uspešno kljubovali vsem preizkušnjam, ki nas spremljajo na izseljenski poti.«

»Ob stran pustimo vse majhne spore

in različne izraze nesoglasja! Za vse je dovolj prostora in dela. Le pri medsebojnem spoštovanju, pravi krščanski bratski ljubezni, ki ne išče hudega in ne povzroča malenkostnih in globokih razpok, bo mogoč uspeh. Needinost, strujarska zagrizenost ne prinašata drugega kot trpko razočaranje. Naš dom pa mora biti šola medsebojnega spoštovanja, strpnosti in veselega smotrnega dela za naše cilje.«

»Samo z živim zgledom požrtvovalnega dela, pri medsebojnem spoštovanju, bomo dokazali, da smo vredni sinovi svojega naroda.«

REŠITEV UGANK IZ 8. ŠTEV. NL

Tri uganke. — 1. Puška, 2. Zobje, 3. šivanka.

Posetnica — Jeruzalem.

Mreža. — Drava, gaber, sreča.

Križanka. — Vodoravno: 1 os, 5 knjige, 7 ne, 8 kri, 9 ogorek, 11 ne. — Navpično: 1 okno, 2 sneg, 3 igre, 4 šek, 5 ikre, 10 on.

Uredništvo sporoča:

V prihodnji (božični) številki lahko objavite svoja voščila rojakom. Poslati jih je treba vsaj do 10. novembra. Vsaka tiskana vrstica stane toliko kot znamka za tujino.

SPOROČILA UPRAVE:

Brednik, Avstralija: Smo prejeli, hvala.

Maver M., Kanada: Najlepša hvala, je zadosti.

Stanko J., Bolivar, Venezuela: Smo prejeli, hvala.

Bliža se konec leta...

Plačati moramo stroške v tiskarni...

Prosimo za poravnavo naročnine.

V šoli. — Učitelj razlaga, kako je zrak sestavljen. Pove, da so pri analizi zraka odkrili celo vrsto novih plinov. Med njimi so našli tudi kisik. »Tako, od tedaj poznamo ta plin, brez katerega si ne moremo predstavljati življenja. Brez kisika ne bi mogel živeti noben človek«, zaključí svojo razlago. — Pa se oglasi Janezek: »Gospod učitelj, kako pa so mogli ljudje do takrat živeti, ko še niso poznali kisika?« — »Saj niso mogli živeti in so vsi pomrli,« mu brihtno pojasni učitelj...

NOVEMBER 1961

Daj, Gospod,
večni pokoj
našim dragim rajnim,
ki si jih poklical
s tega sveta
v tujini in v
domovini!

Ob misli na naše rajne

Večkrat prebiram v »Ameriški Domovini« naznanila obletnic smrti raznih slovenskih Amerikancev. Svojci na ta način spomnijo druge rojake na svoje drage umrle. V teh naznanilih je včasih rajnim v spomin, svojcem v tolažbo, drugim pa v pouk tudi nekaj verzov pomenljive pesmi ali nalašč za to priložnost narejenih stihov. Ob letošnjem prazniku mrtvih boš te gotovo radi prebrali nekaj takih spominskih stihov:

Sedem let nad zvezdami
tvoja blaga duša biva,
nam pa težko je pri srcu,
ker te več med nami ni.

Sedaj vse prazno je pri nas,
ne sliši se več Tvoj mili glas!
Pri Bogu zdaj se veseliš,
in v srcih naših še živiš.

+

Polet v vesolje in vera

Menda se sedaj res začenja planetna doba, ko bo človek mogel na druga nebesna telesa. Zemeljski umetni spremljevalci, ruski sputniki in ameriški explorerji, so prvi poskusi v to smer. Korak naprej so naredili, ko so Rusi in za njimi Amerikanci spustili prvega človeka v vesolje. O teh uspehih so naredili velikansko propagando po celem svetu.

Dne 8. decembra 1957 je komunistični dnevnik »Pravda«, ki izhaja v Moskvi, zapisal: »Od 4. oktobra dalje« — to je bil dan, ko se je začel vrteti prvi sputnik okrog zemlje — »se ne more več tako lahko s prižnic oznanjati bajka, da je Bog ustvaril svet.« Ko je letos prvi človek poletel v vesoljstvo, je v Rusiji izšla knjiga, ki ponavlja, da je to nov dokaz, da Boga ni. Nastala je že cela literatura, ki se v imenu napredka napihuje in zasmehuje verske resnice, ki jih krščanstvo uči.

Kaj naj rečemo o takih trditvah? Ali se od novih odkritij in od novih iznajdb res ima krščanstvo kaj bati? Ali umetni spremljevalci zemlje in poléti v vesoljni prostor res dokazujejo, da Boga ni?

VPRAŠANJE

Preden odgovorimo na to vprašanje, si pogledjmo od bližje polete okrog zemlje in v vesoljstvo. Ko so začeli misliti na te polete, so morali dobro spoznati zakone, po katerih se ravna gibanje nebesnih teles v sončnem sistemu; to je gibanje planetov okrog sonca in gibanje satelitov okrog planetov. Dolgo časa je trajalo, preden so te zakone odkrili. Ljudje so sploh dolgo bili prepričani, da je zemlja središče vesolja, in da se vse vrte okrog nje. Šele leta 1543 je katoliški duhovnik Nikolaj Kopernik, po rodu Poljak, prvi učil, da je sonce v središču, okrog katerega se vrte planeti in tudi naša zemlja, luna pa se vrte okrog zemlje. Precej pozneje, 1618. leta, je Nемеc Kepler na podlagi raziskovanj svojega učitelja Danca Tycho Brahe (1546-1601) natančneje določil pota planetov in zakone, po katerih se vrte okrog sonca. Izak Newton (1643-1727) je našel vzroke teh zakonov v težnosti, po katerih se ravna gibanje vseh nebesnih teles. Svoja odkritja je ta veliki učenjak objavil l. 1687. Njegov nauk obstoji v tem, da se telesa privlačijo med seboj in ta privlačnost je toliko večja, kolikor večja in kolikor bližja so si telesa. Z manjšimi dopolnili, ki jih je dodala moderna znanost, je še sedaj v veljavi, kar je Newton učil. Teorija težnosti ima velikanski pomen, ker je na njeni podlagi mogoče spoznati zakone, po katerih se ravna gibanje nebesnih teles ne samo v sončnem sistemu, ampak v vsem vesoljstvu.

Nauk splošne težnosti nam razlaga harmonijo, ki vlada v silno sestavljenem sistemu nebesnih teles. Ta veli-

časten red vsebuje največje občudovanje, če pomislimo na neizmerne razdalje in hitrost, s katero se velikanski svetovi gibljejo.

VAŽNOST NEWTONOVEGA ODKRITJA

Odkritje zvezdoslovca Newtona je omogočilo našim učencem, da so začeli delati načrte za polete okrog zemlje in v vesoljni prostor. Na podlagi Newtonovega zakona o splošni težnosti je mogoče izračunati hitrost, ki je potrebna, da se kakšno telo v določeni razdalji vrte okrog zemlje; prav tako hitrost, ki se zahteva, da se telo odtegne privlačnosti zemlje in se usmeri v vesoljni prostor. Kar je še manjkalo Newtonu, je bilo tehnično sredstvo, ki naj bi dalo telesu potrebno hitrost, da ga spravi v tek okrog zemlje ali ga požene v vesoljni prostor. Dolgo časa je to ostalo samo pri sanjah. Treba je bilo čakati na dobo raket, da so uspeli. Raketni pogon z elektronskimi napravami je dal telesu zahtevano hitrost in določeno smer. Po mnogih poizkusih so spravili v tek okrog zemlje leta 1957 majhnega umetnega spremljevalca in leta 1961 so poslali okrog zemlje zračno ladjo, ki je nesla človeka.

Pomen teh poskusov je v tem, ker dokazuje moč pogonskih sredstev in točnost elektronskih naprav za smer. Aparati, ki so jih namestili v umetne satelite, so omogočili spoznanje prostora okrog zemlje: kakšna je temperatura, kako gost je zrak itd. Vožnja človeka v zračni ladji pa je pokazala, kako to vpliva na človeka, na njegovo zdravje. Gotovo so te stvari zanimive in precejšnje važnosti, ker bodo služile kot podlaga za nova odkritja in za nove izpopolnitve.

MAJHEN KORAK NA DOLGI POTI

Z ozirom na to, da so nebesna telesa silno oddaljena od zemlje, saj je samo Mesec več kot 300.000 km daleč, druge zvezde, ki se vrte okrog sonca, pa so oddaljene milijone in milijarde kilometrov, je ta uspeh še zelo majhen. Če pa pomislimo še na druge zvezdne sisteme, poleg sončnega, potem je ta uspeh skoraj brez vsakega pomena. Vkljub vsej hitrosti, kakršno sedaj imajo rakete, bi človek moral desetletja, sto — in tisočletja potovati, da bi dosegel kakšne zvezde. Neizmerne tehnične in še druge ovire bo moral človek premagati, če bo res hotel poleteti na kak planet. In kaj bo na teh planetih našel? Na Mesecu, ki nam je najbližji in se vrte okrog naše zemlje, menda ni nobene vode. Podnevi je tam temperatura okrog 120° nad ničlo in ponoči je mraza okrog 150° pod ničlo. Kdo ve, če niso na drugih planetih še slabši pogoji za življenje?

Če pomislimo na velikanske težave pri poletih na planete, potem bo človek ostal skromen in ponižen. Govor o osvajanju vesoljnega prostora je še malo preveč drzen.

Kako pozabit' to gomilo, kjer vaše zlato spi srce, ki vsem nam je vdano bilo, prav do zadnjega je dne?

+

Zdaj bivaš vrh višave jasne, kjer ni težav in ne skrbi. Tam sonce sreče ti ne ugasne, tam lepša zarja ti blešči.

+

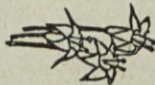
Kruta smrt, čemu odvzela si nam drago mamico? Kar najraje smo imeli, spravila si v jamico. Res, le kratko je življenje na tem svetu naših dni, čakajoč zaupno v nadi, da skupaj snidemo se vsi.

+

Kako smo srčno vas ljubili, bili ste največji naš zaklad. Prezgodaj smo vas izgubili, bilo je konec lepih nad.

+

Te dni že eno leto je minilo, odkar srce tvoje poslovalo je od nas. Bil res si zgleden mož! Na grob polagamo ti svežih rož.

Reši me, Gospod, večne smrti tisti groze polni dan; ko se bosta majala nebo in zemlja, ko prideš sodit svet z ognjem.

Tisti dan, dan jeze, stiske in bede, veliki in silno grenki dan, ko prideš sodit svet z ognjem.

Molitve ob kristjanskem pogrebu (Rimski misal, stran 904.)

VELIKI UČENJAKI SO VERNI LJUDJE

Znano je, da so največji učenjaki globoko verni ljudje. To velja tudi za učenjake v jedrni fiziki. Ko so pred tremi leti vprašali ing. Florio, ki deluje pri oddelku za polete v vesoljstvo v Washing-

Kostanj je dozorel . . .

tonu, kaj misli, ali bo osvaja-
nje svetovnega prostora na-
gibalo bolj k materialistične-
mu ali idealističnemu pojmo-
vanju, je dobesedno odgovo-
ril: »Osebnost mislim, da bo
oprostitvev človeštva ozkih ze-
meljskih mej postavila člo-
veški rod pred skrivnosti ve-
soljnega prostora, ki bodo še
bolj kakor naravni zemeljski
pojavi opozarjali duha na bi-
vanje Boga. Poznal sem mnoge
učenjake, ki so bili znani
materialisti, pa so danes, ko
se ob vsakem novem odkritju
množijo vprašanja, ki jih ne
znajo razrešiti, pripravljeni,
čeprav neradi, priznati neki
višji red.«

Na take izjave takoj slišite
odgovor: »To je samo en glas.
Kaj pa ruski učenjaki? Ti so
spodobni še več narediti ka-
kor drugi, pa so kljub temu
brezverni.« — Ali so brezver-
ni ali verni, tega ne vemo.
Njihovih izjav ne poznamo.
Ali si morete misliti, da bi
mogli svobodno izjavljati, če
bi verovali? Odkritij in iz-
najdb ne uporabljajo za šir-
jenje brezboštva učenjaki,
marveč pristaši brezbožne ko-
munistične stranke, ki imajo
napolnjene svoje glave z za-
starelo nemško filozofijo.

Čim bolj učenjak napreduje
v odkrivanju, tem bolj spo-
znava, da je treba še mnogo
odkriti. Neizmerno polje, ki
se širi pred njim, ga nujno
postavlja pred neskončnega
Boga. To priznanje samo po
sebi vzbuja v njem čut skrom-
nosti in ponižnosti. Vse, kar
učenjake more iznajti, odkriti,

Če se je človek dvignil šele 300 km nad zemljo, ga do
lunc samo v eno smer loči tisočkrat večja razdalja.

S čisto znanstvenega stališča je mogoče reči, da umetni
satelit okrog zemlje in poleti človeka v vesolje potrjujejo
pravilnost nauka zvezdoslovca Newtona o splošnem za-
konu težnosti, ki vlada med nebesnimi telesi. To je po-
trdilo reda, ki vlada v gibanju planetov, in neizmerne
moči teh zakonov, ki raztezajo svoje kraljestvo do najbolj
oddaljenih zvezd.

NESPAMETNA TRDITEV

B rezsmiselna in brez znanstvene podlage pa je trdi-
tev, da polet človeka okrog zemlje dokazuje, da
Boga ni. Krščanstvo uči, da je Bog ustvaril svet
in je postavil zakone, po katerih se ravna gibanje nebesnih
teles. Brezbožniki trdijo, da je snov, da je materija večna.
Znanstvenega dokaza za to nimajo nobenega. Dejstvo je,
da učenjaki danes ne govore več o večnosti sveta. Geologi
trdijo, da je preteklo kaki dve milijardi let, odkar se je
naša zemlja kot goreča kroglja odtrgala od sonca. Od

tedaj je zemlja po razvoju dobila sedanjo obliko. Nastopilo je v tem času, pred kako milijardo let, na njej življenje: najprej rastline, potem živali in nazadnje človek. Tudi drugi planeti, ki se sedaj vrte okrog sonca, so se od njega odtrgali. Učenjaki dalje govore, da so nekoč vsa nebesna telesa, ki jih je na milijarde, morala biti združena. Ko določajo čas, kdaj je to bilo, govore o desetih, petnajstih, dvajsetih milijardah let. Kaj pa je bilo prej? Snov je morala začeti bivati, od večnosti ne more izhajati, ker bi sicer morala biti neskončna in se ne bi smela izpreminjati. Vse, kar je omejeno in izpremenljivo, je končno, se je moralo nekoč začeti. — Ves razvoj in gibanje sedanjih zvezd se vrši po gotovih zakonih. Odkod so ti zakoni? Kakor postanka sveta, tako tudi zakonov ni mogoče razložiti drugače, kakor da izhajajo od nekega višjega pametnega Bitja.

Kaj pa so učenjaki naredili? Spoznavajo snov, sile in zakone v naravi in vesoljstvu.

Ničesar niso sami naredili: niti enega atoma, ne ene rastline, ne živali; niti enega zakona niso oni postavili. Samo odkrivajo v stvarstvu čudovite sile in zakone in nekatere od njih uporabljajo, da spuščajo majhne umetne spremljevalce okrog zemlje. Ali so s tem dokazali, da Boga ni? Kdor kaj takega trdi, dela podobno, kakor če bi kak dijak, ki še ne bi nič slišal o našem pesniku Prešernu in o njegovem »Krstu pri Savici«, enkrat ta spev dobil v roke, bi ga začel čitati in bi postal zanj navdušen. Naučil bi se ga, bi ga deklamiral pred drugimi, da bi še ti spoznali njegovo lepoto. Začel pa bi zmagoslavno zatrjevati: končno sem dokazal, da je trditev o nekem pesniku Prešernu samo bajka, tega pesnika sploh ni.

Ali ne delajo prav isto brezbožniki, ki trobentajo v svet ob vsakem odkritju novih sil v naravi in novih iznajdb, da so dobili nov dokaz, da Boga ni? Sile so samo odkrili, jih niso naredili, pri novih iznajdbah niso nič naredili iz nič, marveč so samo sestavili in uporabili snovi in sile, ki so jih našli v naravi. Po kakšni logiki, po kakšni pameti potem zaključujejo, da so dokazali, da ni nikogar, ki bi jih bil naredil?

Sicer pa niso učenjaki, ki bi kaj takega zatrjevali. Newton, ki je resnični iznajditelj teorije za svetovne plete, ni gledal v svojem odkritju dokaza, da Boga ni, ampak je v njem priznal nov dokaz božje modrosti in moči. Newton je bil globoko veren.

Prof. dr. Jože Prešeren, Trst (v »Katoliškem glasu«)

uganiti, je tisto, kar je Bog sam pred milijoni in milijardami let skril v svojo neizmerno knjigo narave. Newton je priznal: »Zdi se mi, da nisem bil nič drugega kakor otrok, ki se igra ob morskem obrežju, in sem enkrat našel lepši kamenček, potem lepšo školjko kakor moji tovariši, medtem ko se je pred menoj razprostiral neizmeren ocean resnice, ki je bil še neraziskan.«

Prava znanost ne samo, da ne oddaljuje človeka od Boga, ampak ga k njemu približuje, če ima pravi namen, da bi spoznal resnico. Vsak napredek znanosti, vsako novo odkritje, vsaka nova iznajdba pomeni en korak bliže k Bogu, ki je Resnica sama.

Dr. J. Prešeren

PRAVI ŠPORTNIKI VEDO, KAJ JE TREBA STORITI

V bližini Linza so tekmovali mladi nogometaši dveh sosednjih športnih klubov. Sredi napete igre razzodnik naenkrat zapiska. Nogometaši obstanejo in začudeno gledajo, kaj neki je. Pa vidijo, da gre mimo njih igrišča pogrebni sprevod. Mladi igralci so razumeli, kaj jim je storiti. Mirno so obstali vsak na svojem mestu. Sele ko je bil sprevod mimo, je spet zapiskal razzodnik na piščalko in tekma se je nadaljevala.

Ko so dokončali tekmo, pride mimo župnik vračajoč se s pokopališča. Poišče razzodnika in se mu za njegovo res plemenito zadržanje do mrliča osebno zahvali in ga pohvali.

Vernih duš dan

O tihi dom, kjer naši dragi spijo,
ob njih grobeh mi žalostno stojimo,
za njimi bridke nam tekó solze.
Kako zvonovi žalostno zvonijo,
iz njih glasov nam rajni govorijo,
na njih ne zabimo, ki v grobih spe.

O dragi, z nami ste se veselili,
življenja križe z nami ste nosili,
a vse je naglo, naglo je prešlo.
Le kar za srečno večnost ste storili,
če ste Boga in bližnjega ljubili,
čez grob edino to je z vami šlo.

Morda kak madež dušo še teži vam,
iz vic proseči glas-vaš govori nam,
naj vam pomagamo gor v sveti raj.
O bratje, sestre, saj bomo molili.
Pobožno vsi bomo Boga prosili,
naj združi vse nas v rajú vekomaj!

Ksaver Meško

Spomini na Tomaža

Uradnik je razdeljeval begunce po hišah, v katerih so že stanovali drugi begunci. »Stisniti se morate!« je zahteval oblastno. Ljudje so stisnili zobe in ubogali, saj je šlo za sotrpine.

»Tu boste pa vi«, je dejal Tomažu in potrkal na neka vrata, ki jih je odprl mlad možakar. »Imamo le eno sobo in malo kuhinjo. Kam ga bomo dali?« se je s postelje oglasila ženska. »Res, ali zato imate dve postelji. Lahko noč!« se je odrezal uradnik, porinil Tomaža v sobo, zaprl vrata in se izgubil v noč.

V sobi pa so se nekaj časa nemo gledali. Mož nato zakolne in reče ženi: »Pod posteljo naj gre spat!« Preden je žena kaj odgovorila, spregovoril Tomaž hudomušno: »Pa bi bilo varno tam spodaj? Vesta... vajina teža in pa to »podarjeno« pohištvo... ne verjamem, da bi vzdržalo...« Smeh se je lotil žene: »Ta je vredna starega vojaka! Jaz sem Nežika, ta-le cepec je pa Jakob. Kar tu zraven se boste stisnili. Gotovo ste od dolgega potovanja premraženi.« »Ne, naj vzame mojo posteljo,« se oglasi mož, »jaz

in ti pa tvojo!« Led je bil prebit, moževa je obveljala in vsi so zadovoljni legli počivat.

Proti jutru prebudi Tomaža hladen piščez čelo. Zaspano odpre oči in zagleda ob vzglavju belo ženo. Zagomazelo ga je, pogleda odločneje in vidi belo ženo podaljšano proti stropu. Spozna, da meče luna skozi špranje razbitega krova svoj sij na njegov obraz. Nasmehne se samemu sebi, češ, strahove vidi tam, kjer jih ni. Vstane in se v poltemi odpravi v kuhinjo. Ker se v njej ne spozna, se spotakne in se z ropotom znajde na tleh.

Prihitita žena in mož. Mož vidi, kaj je in se vrne jezen v posteljo. Žena začne vsa uvidevna pomagati Tomažu pobirati stare kosti in stvari po tleh. »Zajtrk ste hoteli kuhati? Bežite no! Kdor hoče zajtrkovati, naj si sam skuha,« se nasmehne Nežika. Komaj jo Tomaž pregovori, naj mu pomaga, da bosta skupno pripravila zajtrk za vse. Ko pozneje pride mož v kuhinjo, je na mizi že okusno pripravljen zajtrk. Prvič tisto jutro sosedje ne slišijo prepira med tema dvema surovežema, kot ju je Tomaž prejšnji večer ocenil sam pri sebi...

*

Tomaž se je spomnil bele žene. Vzel je del škatle Rdečega križa, zalepil papir in vse to pribil na strop. Stvar je bila pozabljena do prihodnjega dežja. Tedaj si je moral pomagati s starim dežnikom, dokler ni Jakob popravil strehe.

Vsled starosti Tomaža niso silili delati. Zaželel si je pa vrtnarjenja. Toda ni imel sreče. Otroci so mu v svojih igrah vse pomandalj. Poizkusil je z njimi zlepa in jim je obljubljal čokolade in bonbonov. Otroci so mu sveto obljubljali poboljšanje, poculjali bonbone in se z vriskom in vpitjem: »Tom, Tom, bom, vom. Daj, daj bonbon!« podili zopet kot prej.

Ta vrisk pa mu je dal idejo. V starem hlevu je zbral otroke, jih začel učiti peti in jim pripovedoval pravljice. Nikdar ni bil pevovodja, ne otroci vsi rojeni pevci, pa kljub temu je šlo z veliko potrpežljivostjo počasi naprej. Pripovedoval je, da bo iz njih naredil skavte in da morajo imeti svoj dom. In malčki so začeli na vse njihove brihtne načine, dovoljene in nedovoljene znašati skupaj vse, kar je potreboval za ureditev otroškega doma. Nazadnje so tudi

zazeleneli in zacveteli vrtovi tega dela taborišča. Del hleva je celo spremenil s pomočjo deklic v domačo kapelo.

Nekega večera pride Nežika vsa objokana domov. V trgovini so ji dejali, da ji na upanje ne dajo več. Kako naj zaupajo takemu, ki živi »na koruzi«? Zabolelo jo je in zavedela se je, da res ne živi prav. »Prav so vam povedali. Sicer je bilo to malo trdo rečeno, pač pa prav in pošteno,« je rekel Tomaž, ko jo je videl v solzah. Nežika ga je pogledala, saj je bila vajena od njega drugačnih, milejših in sočutnejših besed. »Uredita stvar, pa bo vse v redu in boš srečna,« pravi nato Tomaž. »Bom govoril z Jakobom. Tako ne gre naprej,« je dodal.

Pozneje je srečal Jakoba in ga povabil v »skavtski« dom. Dolgo, dolgo sta govorila, se prepirala in razmotrivala. Nazadnje je Tomaž Jakoba pripravil, da se z Nežiko poroči. Jakob je bil muhast, vendar je le uvidel, da je lepo urejeno razmerje edino okolje za košček sreče na tej nesrečni zemlji. Tisti večer je bila v njunem in Nežikinem srcu prvič zares sreča.

Tomaž se je veselil. Z otroki je uredil dom skavtov in kapelico ob njem. Tudi drugi starejši so mu pomagali. V tej kapelici sta se potem Jakob in Nežika poročila. Otroški zbor je prepeval in se v ponos staršev lepo odrezal. Tisti dan je Tomaž Nežiki na ljubo zapel tudi solo Ave Marija.

Nekaj mesecev po Nežikini poroki je Tomaž nekaj delal v vrtu. Zasišal je preplašen Nežikin krik: »Tomaž, Tomaž! Na pomoč!« Pognal se je skozi vrata v hišo. Dva možakarja sta držala Nežiko in eden ji je tlačil nogavico v usta. Tomaž se je zakadil mednje in nastal je pretep. Nežiki je uspelo se izmuzniti, možakarja pa sta skušala obvladati Tomaža. Presenečena in v strahu sta ga skušala pritisniti k tlom. V nepremišljeni naglici je eden od njiju potegnil nož in sunil v Tomaža. Stari vojak se je zravnal, zahropel, opotekel in zgrudil na posteljo.

Moža sta planila iz sobe, a zunaj se je že zbrala gruča ljudi. Vse je vpilo, se zagnalo vanju in ju držalo, dokler ni prišla policija.

Otroci so se zbrali okrog ležečega Tomaža. Držal se je za prsi in jih milo gle-

dal. Spomnil se je na belo ženo... Ni je bilo tam. Karton škatle Rdečega križa je bil pribit na stropu. Rdeči križ se je razločno videl. A Tomaž ga ni več videl. Dotrpel je svoj križ in sredi svojih ljubih otrok zaplaval za večno.

Prihrumeli so v sobo odrasli. Otroci so začudeni gledali njihovo razburjenost. Nežika se je vrgla na Tomaževo truplo in neutulajljivo jokala... Neka starka iz bližine je prinesla staro zvito božjepotno svečko in dejala: »Bog se usmili njegove duše! Božja volja je bila, da ga pokliče...«

Po vseh domovih tega bornega taborišča so to noč sočutno molili za dušo pokojnega strička Tomaža.

Ap

Pismo iz onostanstva

(Nadaljevanje)

Ti si mi nekoč rekla, da nihče ne pride v peklo, ne da bi vedel. Neki svetnici da je bilo to razodeto.

Jaz sem se temu smejala. Rada pa sem se tudi skrila v zavetje te razlage. Torej bo že še mogoče, si kako pomagati, sem si mislila na tihem.

Kar si ti trdila, je res. Jaz sicer pred svojo nenadno smrtjo nisem poznala pekla takega, kakršen je. Noben zemljan ga ne pozna. Toda bila sem si čisto na jasnem: — Anica, če ti umrješ, boš šla sprta z Bogom tja v večnost. Nosila boš posledice.

Preokrenila se nisem, ker me je moč navade, kakor sem dejala, vlekla v isto smer naprej, v moči tiste enakomernosti, ki je tembolj stalna čim starejši je človek.

Tako je nastopila moja smrt.

Pred tednom je bilo — govorim po vašem štetju, kajti po bolečinah bi lahko rekla, da gorim tu v peklu že deset let — pred tednom torej sva na neko nedeljo z možem šla na izlet, ki je bil zame poslednji.

Krasen je bil napočil tisti dan. Jaz sem se počutila dobro kakor malokdaj. Neki nenavaden občutek sreče in radosti me je bil prevzel.

Toda glej, ko sva se zvečer vračala, je bil moj mož nenadoma oslepljen po nekem avtomobilu, ki je pridrčal v nasprotno smer. Izgubil je pot.

Jesses! — me je pretreslo. A to ni bil po-
božen vzdihljaj, marveč le krik prestrašenja.
Zmečkalo me je nekaj ob neznanski bolečini.
Toda če jo primerjam s sedanjimi, jo moram
imenovati le otročarijo. Potem se mi je stem-
nilo pred očmi...

Neverjetno, prav isto jutro mi je bila kakor
nalašč nepričakovano šinila v glavo misel:
— Nedelja je. Kaj pa, ko bi ti zopet enkrat
šla k maši? — Zvenelo je nekako milo pro-
seče.

Jasno in odločno je bil moj *Ne* presekali
nit teh misli. — Kako, da se ne morem iz-
nebiti te neumnosti enkrat za vselej, ne da
bi mi zopet in zopet šinila v glavo! — sem
vzkliknila nevoljna nad samo seboj. — Kar-
koli naj bo po smrti, prevzamem vse posledice.
— Sedaj jih moram pa nositi.

Kar se je zgodilo po moji smrti, ti je naj-
brž znano. Usoda mojega moža, moje matere,
mojega trupla in potek mojega pogreba mi je
v vseh podrobnostih znan, po naravnem
spoznanju, ki ga imamo tudi tukaj.

Kar se sicer na zemlji godi, vemo le ne-
jasno. Kar pa je bilo z nami v ožji zvezi, to
vemo bolje. Tako jaz vidim tudi tvoje seda-
nje bivališče.

V trenutku ločitve moje duše od telesa sem
se kakor nenadoma prebudila iz teme. Videla
sem se obdana z neko kričečo svetlobo.

Bilo je na istem kraju, kjer je ležalo moje
truplo. Zgodilo se je kakor v gledališču, ko
naenkrat vse luči v dvorani zamrejo; zastor
zdrči narazen in se pred nami strahotno raz-
svetljen razgrne nepričakovan prizor. Prizor
mojega življenja.

Kakor v zrcalu se mi je pokazala moja
duša. Vse poteptane milosti od prve mladosti
pa do zadnjega *Ne*, ki sem ga bila vrgla Bogu
v obraz.

Postalo mi je pri srcu kakor morilcu, ko
mu na sodni obravnavi privedejo pred oči
njegovo umorjeno žrtev. — Ali naj obžalu-
jem? Ne, nikdar! Ali naj se sramujem? Ne,
nikdar!

A tudi vzdržati nisem mogla pred očmi ti-
ste Boga, ki sem ga bila zavrgla. Tako mi
je ostalo le eno: beg.

Kakor je Kajn bežal izpred Abelovega o-
bličja, tako je potegnilo mojo dušo izpred po-
gleda na to grozoto kot vihar.

To je bila posebna sodba!

Nevidni Sodnik je dejal: Pojdi!

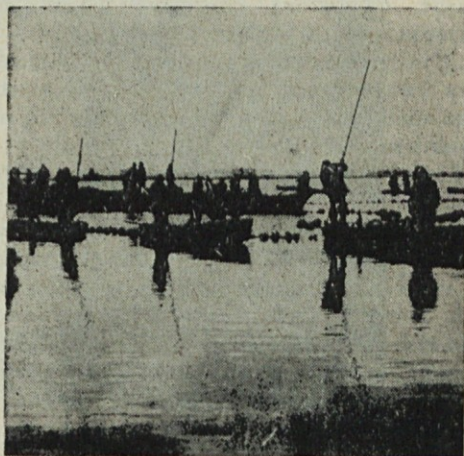
In moja duša je švignila kot žveplenobarvna
senca sem dol na kraj večnega trpljenja.“

(Prihodnjič konec)

Nekateri pravijo . . .

**Saj tudi mi verujemo! Nismo brezbož-
neži, le tako primitivni, tako ozki nočemo
biti. Verujemo v neko višje bitje, v moč, ki
vse vodi, verujemo v moč dobrega, v vse
plemenito in visoko. Toda osebnega Boga,
ki bi v gromu in bliskih ljudem dajal za-
povedi, tega ne verujemo!**

Seveda, lahko je verovati v Boga, ki ni-
česar noče, ki nam ničesar ne reče, ničesar
od nas ne zahteva! To je vera tistih, ki pra-
vijo, da Boga srečujejo v naravi, v gorah,
gajih in logih! Pred takim »Bogom« seveda
človek lahko dela, kar se mu zdi. Konec
koncev se tak »Bog« razblini v nič! To ni
več vera, temveč prikrita nevera! Taka vera
je dostikrat le nedoločeno čustvo in neja-
sno govorenje, drugega nič. Zato pa tudi
nekaj najbolj primitivnega! Tako so o Bogu
mislili prvi ljudje na zemlji. Slutili so neko
višje bitje, ustvarili so si idejo o Bogu, to
pa je tudi bilo vse. Kaj višjega niso zmogli.
Kaj več o Bogu lahko zvemo le, če se nam
sam razodene. Prav to pa je bistveno v kr-
ščanstvu, da namreč vsebuje to, kar nam
Bog odkriva.

Ribiči v Tržaškem zalivu

Slika slovenske vasi. Narisal jo je rudar Lado Oblak iz Osterfelda v Nemčiji. Na prireditvi dne 24. septembra je občudovalo to sliko nad 350 naših rojakov.

Kaj in kakšen je Bog, ni odvisno od tega, kar mi slutimo, kar mi menimo. On je takšen in to, kar nam sam o sebi razodene!

Vero že sprejemem, ampak Cerkve res ni treba! Vera je zame popolnoma duhovna zadeva, ponotranjenje, dvig duše. Za to pa ne potrebujem Cerkve, njene organizacije, brezpotrebnih ceremonij, obredov, božjih služb in duhovščine...

Želiš si torej — vzemimo kot primer — glasbe, čudovitega kraljestva glasov, naslajanja ob skladnosti melodij, a vse to brez instrumentov, brez učbenikov o glasbi, brez šol, predvsem pa brez učiteljev glasbe, brez dirigenta. Vse to ti je nepotrebni, pozunanjeni direndaj.

Čeprav je vera nekaj duhovnega, kljub temu potrebuje ljudi, ki jo učijo, razlagajo, in ki vodijo božjo službo. Brez tega enostavno ne gre. Kdor hoče vero v privatni zakup, je verski individualist. Če bi vsi tako mislili, potem v dveh, treh rodovih vere ne bi bilo več. Ne bi bilo več krščanstva, tudi tvojega ne, če ne bi bilo ljudi, ki bi vero učili, razlagali, jo razširjali, skratka: če ne bi bilo Cerkve, ki krščanstvo nosi. Vere od Cerkve ne moremo ločiti, to ne gre! Kdor prizna vero, mora logično priznati tudi Cerkev.

Vera je stvar čustev. Včasih človek tudi kaj takega potrebuje. Kadar ima torej potrebo po čustvih, pa naj se je oklene...

Vera naj bi potemtakem bila za okrasek življenja, z rožami na oltarju, s preprogami in sladkimi melodijami naj bi lepšala poročno slavje, skrbela za božično ganotje, z resnobo spremljala pogrebe...

Ne, tako ne gre! Čustvo igra pri veri postransko vlogo. V krščanstvu in Cerkvi gre za Boga, njegovo besedo, za dejstva, za resnice, ki segajo globoko v življenje. Gre za sprejem ali zavrnitev božje besede, za dokončni »da« ali »ne«, nikakor za trenutna razpoloženja. Cerkev ni pogrebni zavod kakor tudi ne društvo za ganljivo praznovanje božiča...

Kdor tako govori, ne ve, da v težkem duhovnem boju danes čustva sama ne vzdrže, da so brez cene. Gre za resnico in trdo življenje po njej.

Barčica po morju plava

Pod tem naslovom popisuje znancem pot iz Sev. Amerike v Avstralijo p. Odilo Hajšek, potujoči misijonar, doma s Štajerskega, ki se je odločil, da gre kljub svojim letom

delovat med novodošle rojake v daljno Avstralijo. Vsega ne moremo tu pripodovati. Moramo pa povedati, kakšno presenečenje je na ladji doživel. Med postrežnicami so, tako piše, dekleta z vseh vetrov. Tako je ena Havajka, druga Švicarka. Debelo pa je pogledal, ko pride tretji dan k njegovi mizi dekle in ga nagovori po slovensko. Sredi Tihega oceana na tuji ladji in slovenska beseda iz ust prijaznega dekleta!

Potem se je bilo treba seveda seznaniti. Pater je zvedel, da ji je ime Helena Dragovan, rojena nekje v Minesoti v Ameriki. Njena mati je bila doma iz Metlike. Dekle je govorila kar dobro slovensko. Še s pesmijo sta poizkusila kar tam pri mizi na ladji, da so ju vsi zavistno gledali za dobro voljo: »Češčena si Marija, je angelski glas!« Potem sta urezala še eno: »Na planin'cah sončece sijel!« To je bilo veselje! Helena mu je povedala, da ima od vse hrane na svetu najrajši — krvave klobase. Torej res prava Slovenka. Pa tudi pošteno dekle! Vsako jutro je bila na ladji pri maši in tudi k obhajilu je šla.

Naslednji dan je Helena pripeljala p. Odilu nekega moškega, ki je tudi v službi na tej pacifiški ladji. Rekel je, da je Frank Sherdina in da je bila njegova mama Slovenka, rojena Kobe. Ta Frank je imel 45

let, rojen v Chicagu. Našteval mu je, katerih Slovencev se dobro spominja iz svoje mladosti in katere naše duhovnike pozna iz tistih časov, ko je bil še sredi Slovencev. P. Odilo je vprašal Franka, če zna kaj slovensko. Pa je rekel, da ne dosti, ker so morali doma zaradi očeta govoriti le angleško in je bila njegova mati rojena že v Ameriki. A razume da še precej, ker je govoril s staro mamo in s starim očetom. »Povedati pa znam še samo tri besede,« je rekel Frank, »namreč: potica, klobase in hudič.« Pater Odilo se je moral seveda zasmejati in je rekel: »Fant, dobro si prestal preizkušnjo za Slovenca, če znaš te tri besede.« Potem mu je pa povedal, da je ta zadnji »svetnik« bil včasih pri Slovencih zelo v časteh, zdaj pa izgublja na svojem ugledu... Frank je bil ves vesel, ko je tako s Heleno in p. Odilom obujal stare spomine; p. Odilo tudi, saj je znova videl, kaj je to slovenska beseda, iz roda v rod po starših prenašana in kako zanjo na tem svetu ni mejá. Kamorkoli greš, naenkrat boš srečal Slovenca in bosta znanca, kot da bi bila doma iz iste vasi. Slovenska zavest in slovenska beseda osrečujeta tudi tiste, ki niso bili rojeni na slovenskih tleh, pa se zavedajo, da jih je rodila slovenska mati, da je bil njih oče rojen na tistem koščku Evrope, ki se mu pravi: Slovenija.

IZ NICE: To je naš ponosen rod slovenske kraške korenine! Vinko z ženo Marijo, potem pa France in Lojze in Polhov Lojze in takšen par, kot ga je treba iskati: Gabrijel in Zora! Bruno pravi, da se bo takšnim pridružil!

Iz slovenskih krajev

V vasi Slivno v kobariškem kotu gradijo vodovod. — V Bovcu je začela obratovati nova avtomatična telefonska centrala s 50 priključki. Podobno tudi v Dobrovem v goriških jugoslov. Brdih s 60 priključki. — V Križevcih pri Ljutomeru so začeli graditi novo osnovno šolo, v Stročji vasi pa zidajo stanovanjski blok za učitelje. — V Mozirju gradijo novo poslopje za sodnijo. — V Starem trgu pri Ložu zidajo zdravstveni dom in upajo, da bo do zime pod streho.

Na ljubljanski železniški postaji se je vnel vagon poln slame in seveda zgorel. — Na mostu čez Pivko pri Postojni se je zaletel v ograjo avto-vlak in zgrmel v reko. Pri tem je bil ubit šofer in je nastalo zaradi nafte veliko škode tudi na ribah v vodi. — V Šmarju pri Jelšah je bila letos zelo bogata letina za sadje. — V lepo razvijajoči se koprski lukii v Slovenski Istri je meseca septembra pristalo 22 ladij: 9 jugoslovanskih, 4 italijanske, 2 japonski, 2 nizozemski, 2 izraelski in po ena norveška, zahodnonemška in severnoameriška.

V Ljubljani je praznovalo 30-letnico Društvo gluhonemih Slovenije. Po statističnih podatkih je danes v Sloveniji 3223 gluhonemih, ki so skoraj vsi zaposleni. — 150.000 obiskovalcev je bilo na oktobrskem mednarodnem sejmu gradbeništva v Ljubljani. — Konec septembra je bil v Ljubljani 6. kongres jugoslovanskih zemljepiscev.

Vojaki so v sodelovanju s planinci prinesli na vrh Triglava top in so ob svojem prazniku iz njega ustrelili.

Večkrat čitamo, da se mudi Tito na od-

moru na otokih Brionih. Le zapuščene otoke poleg mesta Pulja v Istri je l. 1895 kupil dunajski jeklarski baron P. Kuppelwieser za 75.000 gold. od avstrijske mornariške uprave. S pomočjo istrskih kaznjencev je na njem iztrebil pragozd. Berlinski bakteriolog Robert Koch je pregnal z otokov malarijo. Potem je postal ta kraj letovišče raznih princen in cesarjev. Avst. nadvojvoda Ferdinand in nemški cesar Viljem II. sta ga želela kupiti. Po prvi vojni so na ta zlati otok zahajali celo japonski principi s svojimi jadrnicami in razne politične ter kulturne veličine sveta, med temi tudi finančni baron Rotschild, Ciano in Göring. Gospodar teh otokov je naredil l. 1930 samomor.

V Katinari pri Trstu je umrl župnik Anton Piščanec, ki je bil med vojno v Dachauu. — Pri sv. Ivanu v Trstu so položili temeljni kamen za novo poslopje slovenske gimnazije.

S Koroškega vodi najboljši prehod čez gorovje Karavank preko **Ljubeljskega prelaza**, 1366 m. Že Napoleon je vodil po tej poti svoje vojščake. Ker hočejo danes ljudje poti skrajšati in jih narediti položne, kar je le mogoče, je že Hitler s tisoči vojnih ujetnikov začel vrtati pod prelazom poldrug kilometer dolg cestni predor. Pred leti so se avstrijsko-jugoslov. oblasti dogovorile, da predor dokončajo in ta dela so sedaj v teku. Ko bo predor dovršen, bodo še cesto na obeh straneh naredili manj strmo. Potem bodo lahko avtomobilisti prišli iz Celovca v Ljubljano že v eni uri! Razdalje se manjšajo.

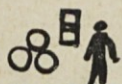
NA ANGLEŠKEM RASTE MLADI ROD . . .

Metelkov Silvo v Bathu, Somerset, motri začuden v novi svet — Miheličeva dva, doma v Nottigham, sta z veseljem sprejela ateka, ko se je vrnil iz bolnišnice — „Midva sva pa Kobalova iz Londona“

Kaj je novega med nami?

V ANGLIJI

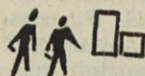
LONDON: Na prvo nedeljo v oktobru so Čehi praznovali praznik sv. Venceslava na Farm Street. Blagoslovili so lep kip praškega Jezuščka, sv. mašo pa je pel naš č. g. B. Makovec, ki se je potem vrnil v Zavod v Rim. — Ko to pišemo, še ne vemo, kdaj bo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda praznovalo sv. Stanislava in mučenca edinosti sv. Jozafata, saj bomo naprošeni, da se proslave vsi udeležimo. Posebej bo sporočen dan in ura. Ako bi padla na drugo nedeljo v novemburu popoldan, potem bomo imeli v naši kapeli sv. mašo teden dni kasneje.

Krsti: V Bargoedu, S. Wales, so krstili 25. junija Marijo Dernulc. — V Willesdenu, London, je oblila krstna voda 7. avgusta Štefana Brega. — Prav tako v Londonu, le v cerkvi Naše Gospe, St. John's Wood, je bil krščen 10. septembra Anton Jerman. — Bog daj vsem zdravja na duši in telesu.

Poroki: V Cerkvi Naše Gospe Zmagoslavne, Kensington, London, sta se poročila 11. septembra Nada Čermelj in Dezsö Gabor Kovacz. — Pri Sv. Jožefu v Bedfordu pa 30. septembra Anton Trstenjak in Angela Rantaša. — Čestitamo.

Biberovičevi trije na Angleškem pa obujajo še spomine na počitnice. So v Londonu.

V BELGIJI

Liège — Limburg

Društvo »Slomšek v Eisdenu je 8. 10. priredilo vinsko trgatav. Za otvoritev so nam pevci zapeli nekaj veselih zdravic.

V družini g. Evgena Koren in ge. Marije, rojene Kravanja v Zwartbergu so dobili brhkega naslednika, ki ga bodo klicali Danijel. V družini g. Avgusta Tanjšek se je rodil sin Jožef. V družini g. Andreja Stradovnik in ge. Pepce Udovč pa se veselijo že druge hčerke.

Našim mladim družinam toplo čestitamo k družinski sreči in želimo, da bi bili otroci Bogu v čast, staršem pa v ponos in veselje.

G. Jan Janežič iz Leuta je sklenil zakonsko zvezo z gdč. Marijo De Knop iz Anderlechta. Toplo čestitamo!

Naši bolniki: V sanatoriju Lanaaken so rojaki: g. Anton Globokar, g. Anton Hočevvar, g. Miha Pucelj, g. Franc Papež in g. Franc Močnik, vsi iz Eisdena in okolice. V Leutu je bila operirana ga. Mici Juršič iz Eisden-dorpa. V Genku pa je bil že drugič operiran na želodcu mladi g. Viktor Janič iz Eisdena. G. Anton Hosner iz Dilsena, ki je bil operiran tudi na želodcu, je že na potu popolnega ozdravljenja. Na posteljo je priklenjen že dalj časa g. Ribič iz Eisden-dorpa. Težko se je ponesrečil g. Franc Ambrož iz Mechelena. — Našim dragim bolnikom veljajo posebni pozdravi naše skupnosti!

Charleroi-Mons

Smrt. — V mesecu septembru sta nas zapustila kar dva rojaka. Že v prejšnji številki smo poročali, da je umrl 12. 9. g. Anton **Mlinarič** v bolnici Châtelet, 50 let star. Niti eno leto ni užival težko zaslužene pokojnine, Pogreb je bil 15. sept. ob veliki udeležbi slovenskih rojakov in domačinov. Sveta maša-zadušnica se je opravila v cerkvi Fatimske Marije v Pironchamps. — Zaljučni ženi Mariji in sinu Toniju naše iskreno sožalje.

Nekaj dni kasneje je Bog nenadoma poklical k sebi še g. Andreja **Kašca** iz Tertre. Zadel ga je kap v nedeljo 17. sept. Rojen l. 1902 je dočakal le 59 let življenja. Dolgo vrsto let je delal po rudnikih v Nemčiji in Belgiji. Na stara leta sta si z ženo Alojzijo

prav lepo uredila življenje. Posebno ona bo čutila izgubo, saj sta preživela vkup 35 let. Pokojni je bil veselega značaja in kot tak zelo priljubljen med poznanimi. Pogreba, ki je bil 20. sept., se je udeležilo tudi več bližnjih Slovencev. Žalujoči družini: naše sožalje!

Za vse umrle pa ne pozabimo moliti, kajti v svetem pismu beremo: »Bog bo usmiljen z Vami, kakor ste se Vi usmiliли mrtvih«. (Rut 4, 8).

Poroka. — V Havrè lez Mons sta se dne 7. sept. poročila gđc. Vilma Zimic, po rodu iz Deskel (Slovenija) in g. Anton Manchini, po rodu Italijan. Želimo jima obilo sreče v novem stanu!

Rojstvo. V dobri krščanski družini g. Stan-ka Gorjup in Angele Petelin iz Estinnes-au-Val, se je 15. septembra rodila hčerka, kateri so pri krstu dali ime Bernardka. Čestitamo!

Bolniki. — V začetku oktobra so odpeljali v bolnico St. Joseph v Gilly g. Rafaela Murovec iz Farcienes, ki je že dalj časa bolehal doma. Morda mu bo zdravljenje v bolnici pomagalo. Pomolimo zanj! — G. Mihaelu Krofl iz Gilly gre na bolje v sanatoriju Marcinelle, kjer je že dalj časa. — G. Ernest Arčon iz Charleroi se je 30. sept. preselil v Italijo. V San Varano (Forli) si je kupil hišico, kjer upa okrevati od rudarske bolezni. Želimo mu, da bi se v novem kraju bolje počutil kot v Charleroi.

Mohorjeve knjige: Vsi okoli Charleroi in Monsa ste dobili »naročilnice« za letošnje Mohorjeve knjige. Se je čas do 5. novembra, da jih naročite. Pozneje naročil ne bomo sprejeli. Mohorjeve knjige v vsako slovensko izseljensko družino!

Nov odbor: Člani Slovenskega pevskega zbora »Jadran« iz Charleroi so si 23. septembra izvolili nov odbor. Za predsednika je bil soglasno izvoljen g. Ivan Kodeh, ki je istočasno pevovodja. Novi blagajnik je g. Franc Plešnik, tajnik pa g. Jože Bizjak. Novemu odboru želimo veliko uspeha.

ZAHVALA vsem, ki so bili našemu pok. Antonu Mlinariču dobri v življenju, ga obiskovali v njegovi bolezni, ga prišli pokropiti na mrtvaškem odru in molili za pokoj njegove duše. — Iskrena zahvala č. g. Kazimirju Gabercu za vodstvo pogreba; č. g. Antonu Ilcu, ki je nalašč prišel iz Bruslja, da se udeleži pogreba. Posebno se pa zahvaljujeva številnim darovalcem vencev in cvetja in vsem, ki so pokojnega spremili na njegovi zadnji poti. — Vdova Marija in sin Toni.

V FRANCIIJ Pas-de-Calais

Naročnikom iz Pas-de-Calais: Iz nepoznatih razlogov so se vse skupinske pošiljke septembrske številke NL nekje ustavile, čeprav so bile v redu poslani iz Celovca. Prosimo tozadevnega potrpljenja in razumevanja. Doslej smo mogli storiti le to, da smo naknadno poslali vse preostale nam številke, ki jih pa žal ni zadosti.

*

15. avgusta je za vse slovenske izseljence v Pas-de-Calaisu tradicionalno romanje na Loreto. Letošnje romanje je vodil č. g. Jože Flis iz Pariza in nadomestil naša dušna pastirja. Za vse, kar je dobrega napravil v času počitnic, se mu najlepše zahvaljujemo.

30. sept. je č. g. Nace Čretnik, direktor slov. dušnih pastirjev v Franciji ob povratku obeh izseljenskih duhovnikov v Pas-de-Calaisu obiskal naše kolonije in ob tej priliki imel nedeljsko mašo v Liévinu in Bruay. V Méricourt-Mines je med slovensko službo božjo tudi pridigal. Za kratek obisk in pomoč, ki jo je za počitnice nudil msgr. Zupančiču smo mu res hvaležni.

Poroka: 9. okt. sta sklenila zakrament sv. zakona v cerkvi sv. Edvarda Robert Guffroy in Justina Hrovat. Srečnemu paru čestitamo!

Krst: 8. okt. je bila prerojena v krstni vodi v božjega otroka Katica Jazbinšek. Srečnim staršem naše čestitke!

24. sept. je v Lensu umrla **Frančiška Furlan**, roj. Mlekuž v svojem 63. letu. Pokopana je bila 26. 9. na pokopališču Lens-Ést. — 30. sept. je po daljšem bolehanju podlegel rudarski bolezni **Leopold Šinkovec**. Pokopan je bil 3. 10. Dosegel je 70 let. Naj jima bo lahka tuja zemlja, večna luč naj jim sveti!

10. avg. je po daljši težki bolezni odšel v boljše domovino g. **Martin Rahne**, ki je bil vsa leta dober član društva Sv. Barbare. Pokopan je bil v soboto, 12. na pokopališču Noyelles-sous-Lens. Pokojnik tihega in

in zelo blagega značaja je bil doma iz Vodic

pri Moravčah, roj. 1891. Zapuška žalujočo soprogo, sina, dve hčerki in njih družine.

Pariz

Sv. maša za Slovence je vsako nedeljo ob **petih** popoldne v kapeli MONTCHEUIL, 35 rue de Sèvres, Paris 6°, métro: **Sevres-Babylonu**. Kakor vsako nedeljo, bo sv. maša tudi na praznik Vseh svetih, 1. novembra.

Krščena je bila Laurence TROST, hčerka Antona TROST, doma iz Podbrega pri Gorici, in Dénise THOMAS, doma iz Le Mans.

Zakrament svetega **zakona** sta prejela Ignac GABRŠČEK, doma iz Gabrij pri Tolminu, in Ema FRATNIK iz topnika pri Št. Viški Gori. Mlademu paru želimo vse najboljše!

LOIRET. — Mesca junija je bila v Bacconu krščena Bernardka JEREBIC, hčerka Jožeta Jerebic iz Gančanov in Elizabete Barbarič iz Lipovcev. — 24. sept. pa je bil pri slovenski službi božji v Tivernonu krščen Filip PRAH, čigar starši stanujejo v Bonnée pri Bordes; oče Franc je doma iz Bučke pri Krškem, mati Vilma, rojena Ružič pa iz Gornjih Petrovcev. — 21. okt. se je v Bacconu poročila Anica ZVER, iz Lippe v Prekmurju; za življenjskega druga si je vzela Huberta POISSARD iz Baccona. Vso srečo!

LA MACHINE (Nièvre). — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo, 19. novembra ob četrtna dvanajst (11.15); darovana bo za pokojno Ivanko Budna. Po sveti maši se bomo zbrali v slovenski kantini, kot zadnjič, ko smo v domači družbi ob slovenski pesmi preživeli par prijetnih ur. — Gospa Jan iz Trois Vèvres je v maju izgubila mater, Marijo OMERZEL, rojena Semič. Pokojna je bila doma iz Brestanice Rajhenburga. Umrla je v Bruslju v Belgiji.

MORESTEL (Isère). — Na praznik sv. Frančiška, 4. oktobra, je v Morestelu, kjer je vikariat slovenjebistriških sester v Franciji, položila slovesne obljube sestra Marie-Claire (Terezija Matuš, doma iz Velikih Dolenjcev, preoblečena je bila 1. 9. 1958). Obenem ste bili preoblečeni, to se pravi ste stopili k sestram, Terezija Kurnik iz Sv. Ruperta v Slovenskih Goricah, ki je dobila redovno ime sestra Marie-Chantal, in Veronika Cigan iz Črensovcev, ki se odslej kliče sestra Anne-Marie. Ob tem velikem prazniku želimo vsem novim sestram obilo božjega blagoslova na njihovi redovniški poti, z željo, da bi med našimi dekletki vzklilo še dosti redovnih poklicev.

POSSESSE (Marne). — Mirko SEVER iz Murske Sobote in Verona HORVAT iz Črensovcev sta koncem avgusta dobila sinčka, ki

Slovenci iz La Machine v srednji Franciji pozdravljajo...

je pri krstu dobil ime Danijel. Toda družinsko veselje je kmalu zasenčila težka skrb: Mirko Sever se je moral radi nesreče pri delu pred par mesci podvreči v pariški bolnici težki operaciji. Srečno jo je prestal in se je medtem že vrnil k svoji družini.

Ob Luksemburgu

Zopet moremo vsem, ki berete naše vrstice, nuditi nekaj »novic«:

12. avgusta sta se poročila v Amnéville Peter Trtica in Božidara Čoš. — 10. sept. sta obhajala srebrno poroko Anton Troha in Marija, roj. Pišlar (Knutange). Čestitamo in želimo, da dočakata še zlato in diamantno. — 15. septembra sta se v Giraumontu poročila Jože Levstek in Liza Gruden.

V Amnéville se je 17. sept. hudo pone srečil Alojzij Zoks. Ko se je vozil na delo, je zavozil na jamo, kar mu je vzelo motor iz oblasti, padel je in si nalomil oz. zlomil hrbtenico v vratu, prav na mestu kjer si jo je bil že enkrat pred par leti. Tako so mu morali dejati ves vrhnji život v mavec. K sreči ima Lojze močno naravo in močno voljo ter mnogo optimizma. Upamo, da bo z vsem tem in z zaupanjem v Boga, ki nikogar nikdar ne zapusti, prestal tudi to nesrečo in tudi ozdravel, da bo zdrav prav kakor prej. Zakaj pa ne? Pri Bogu ni nič nemogoče. — Tonetu Gorišku pa so v bolnici 22. sept. morali odrezati nogo. Ni bilo druge rešitve.

24. septembra se je z avtom ubil Anton Molek, fant 23 let; doma iz Delnic. Našli so ga mrtvega na cesti Thil-Hussigny in si ne morejo razložiti, kako je do takšne smrti prišlo. — 25. sept. je umrla v Aumetzu Ana Weber. — O Antonu Janežiču, ki je umrl v Tucquegnieux, poročamo posebej.

V bolnici Briey je bila operirana 30. sept. na slepiču Marija Nežič, bivajoča v Trieux. — 4. oktobra pa je podrl mlad fant z motornim kolesom go. Ano Tomc iz Tucquegnieux-Marine. Ona si je zlomila roko in

Verona ZVER iz
Baccona v Franciji
(umrla 24. 8. 1961)

nogo in je morala v bolnico. 17-letni fant pa, edinec v družini, je zaradi prehudih poškodb potem v bolnišnici podlegel smrti. Upamo, da se bo ga. Tomc pozdravila in mogla še hoditi in tudi v cerkev priti k naši službi božji, ko je pa sama tako rada šla in tako zvesto nosila »listke« po hišah s sporočilom rojakom, da je zopet minilo 14 dni in da bo prihodnjo nedeljo popoldne naša služba božja.

V Nancy-ju je v septembru srečno prestal težko operacijo na želodcu Kogoj iz Pienenes-a. Od tam so ga poslali v bolnišnico v Briey na okrevanje. Želimo, da bi čimprej zopet prišel k moči in popolnoma ozdravel. — V bolnici je bila zaradi zdravljenju noga. Kavčič iz Thionville-Basse-Yutz.

Več je žalostnih kot pa veselih novic, vsaj človeško gledano; a »tistim, ki Boga ljubijo, vse pripomore k dobremu« beremo v sv. pismu.

TUCQUEGNIEUX-MARINE: Prijetne in vsakomur potrebne počitnice so za nami. Ko smo se vrnil, smo šli polni lepih spominov in razigrane volje voščiti tukajšnjemu francoskemu župniku god (sv. Mihaela, 29. sept.) Zvečer je pa kakor strela udarila med nas žalostna novica, da nas je za vedno zapustil naš prijatelj, oče, stari oče in celo že prastari oče **Anton JANEŽIČ**, star 69 let. Rojen je bil v vasi Škovce na Dolenjskem. L. 1924 je prišel v Francijo in delal v marinskem rudniku do l. 1955, ko se je umaknil v zaslužni pokoj. V nedeljo, 24. 9. je bil še pri slovenski službi božji, v ponedeljek pa so ga zaradi notranje krvavitve peljali v bolnico, toda ni bilo več pomoči. Božja volja je bila, da se je odzval klicu: »Pridite k meni vsi, ki ste obteženi...« Res je moral trdo delati, da je preživel številno družino. Poleg pridne žene žaluje za njim sedem otrok, trije sinovi in štiri hčere, vsi že poročeni. Z materjo sta jih prav lepo vzgojila, saj so dobri katoličani in vsi znajo slovenski. **Zavedala ste se, da starši sami ob sebi niso dovolj močni in da se kakor sveča prehitro porušijo in izrabijo, ako hočejo otrokom svetiti samo z lastno svetlobo,** zato sta rajši, kakor čisto in kristalno brušeno ogledalo, **SPREJEMALA IN ODSEVALA BOŽJO SVETLOBO**, v kateri so otroci varno hodili in stopili vsak v svoje življenje.

Ko je bilo na Marini slovensko kulturno življenje v polnem razcvetu, so bili vsi zvesti in marljivi sodelavci, za kar jim bodi na tem mestu izrečeno priznanje in zahvala.

Poleg francoskega gospoda je bil pri pogrebu navzoč tudi č. g. Dejak, ki se je v izbranih in ganljivih besedah poslovil od pokojnika, katerega je na zadnji poti kljub slabemu vremenu spremljalo zelo veliko število znancev in prijateljev. Naj Vsemogočni tolaži težko prizadeto družino, rajnemu pa naj bo usmiljeni sodnik in obilni plačnik.

J. J.

Ob nemški meji

Iz naše pisarne

Naši rojaki so se kar ustrašili, ko so v zadnji številki »Naše luči« čitali, da je v kratkem času umrlo kar 15 rojakov v naši okolici. Število pa se je zopet pomnožilo: 12. 9. je odšla za svojim možem v večnost mati **Alojzija Gorišek**, roj. 9. 6. 1891 v Loki pri Zidanem mostu. Dokler je bila v Habsterdicku, je rada obiskovala slovensko službo božjo; ko je zbolela, je v bolnici Petite Roselle veliko premolila in bila lepo previdena s svetimi zakramenti; umrla pa je v Habsterdicku pri sinu Francetu in bila 14. 9. cerkveno pokopana v Stiring-Wendelu. — 25. 9. je umrl v Hospice Ste. Elisabeth v Merlebachu upokojeni rudar Pavel **Reisman**, rojen 3. 6. 1900 v predmestju Maribora. Ko je prišel v Francijo, je najprej pet let služil v Maroku pri tujski legiji, nato pa delal kot rudar, dokler je mogel. S pokojnino je živel v novi koloniji pri Merlebachu skoro nepoznan pri družini Francetu Skorjancu, ki je prav lepo skrbela zanj. Previden s sv. zakramenti je bil 27. 9. v Merlebachu cerkv. pokopan. — Istega dne je odšla za svojim možem v večnost **Franciška Pižmoht**, roj. 14. 6. 1918, cerkv. pokopana 28. 9. v Stiring-Wendelu. — Dne 2. 8. je bilo ponesrečenih v jami Ste. Fontaine 7 mož, na katere so padli ogromni skladi skal in premoga. Po trudapolnem iskanju so pripeljali mrtve na dan med njihove prežalostne družine. Težko je prav ugotoviti vzrok nesreče, saj je bil med mrtvimi tudi glavni inženir jame. Nekateri naši rojaki so delali prav v bližini te nesreče. Vsi, ki služijo svoj kruh v jami, so še posebno potrebni božjega in Marijinega varstva. Naj jih zato spremlja naša molitev, ko se spuščajo v jamo in niso nikdar gotovi, če se bodo iz nje vrnili. Vsem rajnim želimo večni pokoj, sorodnikom pa naše sožalje!

Življenje, polno upanja v srečo, so začeli naši novoporočenci, ki so v cerkvi sklenili sveti zakon: **Emil Rusič** in **Ana Fratnik**, prvi iz Volč pri Tolmini, nevesta pa iz Kobarida, poročena 14. 8. v cerkvi Merlebachu.

Predsednik Jakob Selak in podpredsednik Anton Udovč iz La Machine v Franciji

stanujeta v Carlingu. — 24. 9. sta stopila pred oltar po božji blagoslov **Jožef Karpa**, iz Kamenice pri Banja Luki in **Marija Hliš** iz Šoštanja, naša pridna cerkvena pevka. Želimo, da bi še naprej tako rada prihajala pet k vajah in v kapelo, kot je do sedaj, čeprav se je preselila iz Merlebacha v Farebersviller. Naj vse spremlja božji blagoslov povsod!

Nad stanovanjem, kjer stanujeta Jože Krebelj in njegova 84 let stara ženka Barbara v Habsterdicku, je vzkliklo novo življenje: Maučeva hčerka Valerija je rodila dva otročiča, ki se od časa do časa oglašata in spominjata zgoraj omenjene na stare, stare čase, Marija, roj. Gregorčič, iz Freymina pa je poklonila svojemu možu Réneju Babit deklico, ki je dobila pri krstu v Merlebachu 24. 9. ime Dominique-Renée. Vsem, tudi neprijavljenim, želimo vso srečo!

Naši cerkveni zbori: Ko so od maja do zdaj vsako nedeljo hoteli avtobusi za avtobusom z izletniki v naravo, so tudi naši cerkveni zbori v Merlebachu in po kolonijah zahrepeneli po čistem zraku in prijetnem oddihu. Štev. 6 NL je že prinesla poročilo o prijetnem izletu »Slomška« dne 7. maja na Dabo. Danes objavljena slika je bila posneta, ko se je č. g. dr. Robič poslavljaj od nas. Kasneje je ta g. dr. sporočil, kako zelo je bil zadovoljen v prijazni družbi,

ob lepem petju in veliki dobrotljivosti, ki jo izkazujejo naši rojaki posebno še slovenskim duhovnikom. V ponedeljek, 19. junija je organiziral cerkv. zbor iz Habsterdicka krasen izlet v isti kraj po drugi poti. Slika je narejena na Dabo pod velikanskimi pečinami. Zapisnike je uredila vse ga. Marija Lenič, petje pa je vodila ga. Pisanec. Harmonikarja nismo imeli, toda navdušeno petje naših lepih pesmi, je vzbujalo pozornost povsod, kamor smo prišli. G. Kratz je zopet zanimivo razlagal zgodovino in pomen krajev, po katerih smo se peljali. Morali bi prebrati knjige in knjige, da bi mogli zvedeti to, kar nam je naš prijatelj g. Kratz po mikrofonu ves čas razlagal. V najboljšem razpoloženju smo se vrnili zvečer domov. Dne 11. 9. je spet ob lepem vremenu priredil cerkveni zbor iz **Creutzwalda** izlet na isti kraj Dabo. Zopet je bil avtobus poln, spredaj je g. Fritz neumorno igral harmoniko, vmes pa je g. Kratz razlagal zopet drugo pot, po kateri smo se vozili. Sliko tega izleta pošljemo drugič. Krasno vreme nam je že kazalo jesensko lice narave; listje, ki je že začelo odpadati z dreves, nas je opominjalo, kako hitro vse mine na svetu. Tako je tudi ta izlet le prehitro minil. Zopet smo se zahvalili g. Kratzu, ki nas je to pot vodil mimo kanadskega letališča, mimo lepih vasi in skozi krasne gozdove, zahvalili smo se ge. Pavli Stokowski, ki vodi zbor in

je tako lepo vse uredila, ter se nato poslovila z željo, da se zopet srečno vidimo. Teden pozneje, 18. 9. smo bili zopet na potu: Cerkveni zbor iz **Habsterdicka** je priredil še en izlet in sicer v Strasbourg. G. Kratz nam je v stolnici pokazal svetovno znano uro, krasen park tega mesta in mogočni novi most »Evropa«, katerega so Francozi in Nemci skupaj zidali kot znak medsebojnega prijateljstva. Tudi s tega izleta smo se srečno in veselo vrnili. Taki izleti so ne le potreben oddih od vsakdanjih skrbi, ampak so istočasno v pouk, in obenem v poživitev medsebojnega prijateljstva v dobi, ko je človek do človeka postal kot led in kamen. Uspeh se lepo pozna tudi v cerkvi: rojaki se zbirajo k slovenski službi božji, kjer lepo zapojejo, slišijo evangelij v domačem jeziku in si pridobijo milosti zase in svojo družino. Vedno bolj jim je jasno, da človek brez vere postaja vedno bolj surov, divji — samo kos mesa — morda z lepimi gestami, s katerimi hoče skriti praznoto svoje duše! Zato: le še v naravo, ki je velikanska knjiga božje lepote, božje vsemogočnosti, božje dobrotljivosti, in je tako učiteljica za človeka. Prav lepa hvala vsem, ki se zanimajo za take izlete in pri njih sodelujejo! Vračajo se domov veseli, zdravi, polni moči za borbo življenja!

Bog Vas ohrani in dvigaj v zaupanju! To Vam želi vaš slovenski župnik Stanko iz Merlebacha.

Cerkveni pevci iz Habsterdicka v Franciji na izletu v Dabo dne 19. 6. 61.

Cerkveni zbor „Sломšek“ iz Merlebacha v Franciji je priredil 7. maja 1961 zanimiv izlet v Dabo.

NA ŠVEDSKEM

Göteborg: Zakonca Jablanovec sta težko pričakovala svojega prvega otroka, da bi jima prinesel življenje v družino. Res se jima je 3. sept. rodila hčerkica, a je po nekaj dneh umrla. Pokopal jo je katoliški duhovnik iz Göteborga, 9. sept. — Staršem iskreno sožalje!

Malmö: Švedske oblasti lepo sprejmejo naše rojake, ki prihajajo tja iz avstrijskih in italijanskih begunskih taborišč. Sprejemno taborišče je v mestu Malmö na južni obali Švedske. Rojake tam oblečejo od nog do glave zastonj. Dajo pa jim tudi 300 kron posojila, da lažje pridejo preko začetnih težav. Denar je treba po 20 kron na mesec pozneje vračati.

V NEMČIJI

Porurje

Krsti: V Solingenu sta septembra praznovali krst dve družini. Lidijo Tkavčič, hčerkico Franca in Ljudmile, so prinesli h krstu 9. sept. v St. Engelbertskirche, Verico Rozvito Trampuž, hčerkico Adrijana in Anice, pa smo krstili 17. sept. v St. Michaelskirche.

Staršem iskrene čestitke, deklicama mnogo zdravja!

Poroke: To pot so kar trije pari stopili pred oltar. V soboto, 2. sept. sta se poročila Vinšek Pavel iz Tunjic in Elizabeta Bender v St. Thomaskirche, Essen-Bergebörbeck. V soboto, 9. sept., sta se v isti cerkvi poročila Mioč Ante, doma v Starem selu v Dalmaciji, in Jelen Marija iz Opatjega sela pri Novi Gorici. V Sterkrade, St. Josefshospital, pa sta sklenila življenjsko zvezo 21. sept. Laznik Ladislav, rojen v Ravnem, župnija Sv. Križ pri Litiji, in Rezec (roj. Pušnik) Ladislava, roj. v Velikih Gorelceh, župnija Sv. Lenart pri Laškem. Vsem trem poročnim parom iskrene čestitke!

Veselica: Kjer je veselo, tam so Slovenci radi zraven. Da je to res, Mladoslovinci iz Oberhausena dobro vedo. Zato pa prirejajo družabna srečanja. V nedeljo, 24. sept. so priredili zopet veselico »Vinsko trgatve« v veliki dvorani Kettelerhausa v Osterfeldu. To pot so hoteli naše rojake še posebej iznenaditi in jim dati občutje prave vinske trgatve.

Brez vinograda in brajde ni nobene trgatve. To ve vsak! Mladoslovinci pa so iznajdljivi. Kar hitro so »pogrunтали«, kaj bi bilo treba. »Na odru naredimo slovensko vas in vinograd!« je nekdo predlagal. Ker je oder zelo velik, se je dal načrt uresničiti. Ker je bilo veliko priprav, so kar vsi zgra-

G. Stanko in Albinica Mislovič sta na „vinski trgatvi“ v Osterfeldu v Nemčiji sprejemala goste.

bili za delo. Največ časa je žrtvoval naš rudar Lado Oblak iz Osterfelda. Pokazal pa je svoje umetniške sposobnosti. V štirih popoldnevih je naslikal na 28 m² velikem platnu (4x7) slovensko vas v najlepših jesenskih barvah. Ta slika je izpolnila zadnjo steno odra. Na desni strani odra je bila upodobljena zidanica z brajdo. Približno polovico odra pa je zavzel vinograd s 4 vrstami in

Tako smo trgali grozdje na „vinski trgatvi“ v Osterfeldu, ki so jo priredili mladoslovinci iz Oberhausena v Nemčiji

30 količi. To se je smejalo grozdje, belo in črno, iz vinograda in brajde!

Oči udeležencev so se neprestano obračale na oder. Zazdelo se jim je, da od tam sije sonce štajerskih in dolenskih goric. Ko jim je g. Gregl Marijan iz Oberhausena v pozdravnem nagovoru omenil, da si bodo lahko sami trgali grozdje, če jim bo sreča mila, so kar hitro segli po srečkah, ki so jim dovoljevale vstop v vinograd. Proti koncu prireditve, ko je viselo še precej grozdja na trtah, sta brata Konrad in Ivan Žmavc, ki imata svojo avtomehanično delavnico v Sterkrade, kupila brajdo in vinograd »po čez«. Z njima se je vsula na oder gruča prijateljev. Začela se je res prava trgatve!

Veselica je potekala v veselem vzdušju in najlepšem redu. Ker ni bilo toliko navala kot za 1. maj, so se pari prožno zavrteli po plesišču ob Avsenikovih valčkih in polkah.

V NIZOZEMSKI

Številni rojaki so med počitnicami obiskali rodni kraj.

Jesenski tedni so za naša društva čas vinskih trgatvev. Začelo je društvo sv. Barbare iz Heerlerheide, sledilo je društvo sv. Barbare iz Hoensbroeka, nato pevsko društvo »Zvon« in slednjič društvo sv. Barbare v Lindeheuvelu, kjer so pri otvoritveni slovesnosti sodelovali tudi člani društva »Slom-

šek« iz Eisdena v Belgiji. — Trud ni bil zaman. Posebno po nekaterih krajih je udeležba bila presenetljivo dobra.

Slovenci v Holandiji se pridno pripravljamo na posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

Naši bolniki: Mala Marija Sinkovič iz Hoensbroeka si je pri padcu s kolesa že pred meseci dvakrat zlomila nogo. Naš zaslužni društveni delavec g. Polde Strman iz Heerleheide se je precej prehladil. Gre na bolje.

Odbor Zveze slovenskih društev na Nizozemskem vljudno vabi slovenske rojake od blizu in daleč na VSESLOVENSKO PRIRREDITEV, ki se bo vršila v nedeljo, 26. novembra 1961 popoldne v Heerlenu v dvorani očetov frančiškanov na Sittardeweg.

Pri kulturnem delu prireditve bodo nastopali: moški in mešani zbor „Zvon“; Slovenska folklorna skupina; igralci; deklamatorji.

Po tem sporedu se bo ob domačih zvokih slovenske godbe začela prosta zabava. Proti lakoti in žeji se bomo borili s „kranjsko klobaso“ in slovensko kapljico.

Rojaki, pokažite, da Vam slovenska skupnost v tujini ni prazna beseda! Pridite! Povabite prijatelje! Pokažimo, da še živimo! Na veselo svidenje! — Odbor.

Z NORVEŠKEGA. — Ludovik in Margareta Ficko (brat in sestra) pred svojo hišo v Jessheimu pri Oslu. Ludovik bo v nekaj semestrih končal slavistične študije na univerzi v Oslu. Sestra pa je letos dovršila šolo za ročna dela in postala učiteljica ročnih del.

Rojaki pišejo

K 10-letnici „Naše luči“: Želimo jo še naprej brati, ker je v njej naš lepi slovenski jezik, katerega smo se naučili od svojih staršev, za kar smo jim zelo hvaležni! List „Naša luč“ nam je že velikokrat pokazal naš lepi slovenski ideal in slovensko srce. Piše o veselju, o evangeliju, o cerkvenem letu, o krščanskem življenju, prinaša novice iz vseh slovenskih misijonskih okrožij v Franciji in v drugih državah, sporoča kako živijo naši bratje po svetu. V Sloveniji nisem bil še nikoli: čitanje in slovenska glasba mi dajeta možnost spoznati slovenski narod pod geslom: „Bog in Slovenija!“ Zelo sem hvaležen ravnatelju „Naše luči“! Naj „Naša luč“ še naprej sveti vsem Slovincem doma in na tujem! Pozdravljeni in še vnaprej želim mnogo uspeha! —

Štefan Rotar, Charcot 121, Rue Cdt St. Avold (Moselle) Francija.

Še o Salominčanih...

Kratko pojasnilo k članku »Zgodovina slovenskih izseljencev v Pas-de-Calais, v severni Franciji« v zadnji številki.

Po predzadnji svetovni vojni se je v severno Francijo naselilo precej Slovencev. Prvi tukajšnji slov. izseljenci so l. 1925 ustanovili »Društvo sv. Barbare« Liévin, »Društvo sv. Barbare« Bruay in »Društvo sv. Barbare« Sallaumines (izg. Salomín).

V bližini Salomina je gostilna s prijazno dvorano, v kateri je bilo že mnogo slovenskih pevskih koncertov, igre in druge razne proslave. V omenjeni dvorani se še danes zbere največ Slovencev. Zato tudi pevci in igralci društva jug. rudarjev sv. Barbare iz Bruay-a radi priredijo kaj vselega in zabavnega, česar so tudi Salominčani prav veseli in se iz daljne okolice radi pri Mlinarju zbirajo. Že ime pove, da je družina Mlinar slovenske krvi. Omenim še to, da že okoli 30 let gospodarijo na omenjenem mestu.

F. P., Francija

Ljubi mi bratje in sestre po svetu...

Bliža se Božič... Z veselim srcem ga pričakujemo in tudi večkrat s skrbjo, kako bi obdarovali svoje ljube in jim naredili čim več veselja...

Gotovo bo Bog blagoslovil **naš Božič**, ako se spomnimo tudi naših tako skromnih ali vendar najboljših prijateljev: izseljenskega duhovnika — in — »NAŠE LUCI«!

Večina izseljenskih duhovnikov nima zadostnih dohodkov. A o tem molče. Mi smo njim pa toliko dolžni! Brez njih in »Naše luči« bi mi Slovenci sploh ne vedeli eden o drugem po svetu. Tq bi bilo prav žalostno!

Izseljenski duhovnik mnogo tiho pretrpi za »svojo čredo«. Le Bog pozna njegove težave. — Olajšajmo vsaj njegove skrbi za »vsakdanji kruh« — in darujmo **velikodušno!** Saj vse Bog povrne tisočero... in mi smo tako veseli v srcu, ako smo storili kako dobro delo. — Slovensko srce je »zlatot« srce... Naj bi ostalo tudi v bodočnosti tako! Izseljenski duhovnik je kakor član družine.

Te besede so glas slovenske vesti.

(Dopis iz Anglije).

*

Ker se celo od najbolj poznanih nisem mogla posloviti v Parizu ob odhodu v Avstralijo, se s tem zahvaljujem vsem, ki so mi kaj dobrega storili ali svetovali. Posebej pa: č. gg. Čretniku, Flisu in Lavriču, sestri Rozaliji, dalje Minki J. in Antoniji L. Po Vas, draga dekleta, mi je tu najbolj dolgčas, ker se tu ne sestajajo dekleta kakor v Parizu. Bog plačaj! — Cvetka Bukovčeva, Sydney, Avstralija.

*

Z veseljem čitam „Našo luč“, ki mi je spomin na domovino in moj materinski jezik... V. A., Nemčija

„Tukaj Alsdorf (Nemčija). Darinka Zavec pri telefonu...“

POIZKUSI:

Gorenjski pogled

Jesen meglena, listje osušeno.
Gleda ob plotu starka zaskrbljeno.
Ptice selivke so že odletele.
V toplejših krajih bodo žrgolele.

Veter zavija ostro, jesensko.
Bliža se sneg nad lepo Gorenjsko.
Spet bo prekrita z odejo belo.
Srce bo mladih zopet veselo.

Smučiči, sani bodo oživele,
lepote Gorenjske časti bodo žele.
Prelepi vrhovi bodo zvečer,
ko sonce zahajalo bo in bo mir.
Znidaršič, Švedska

Kje naj bi tak lepo bilo ?

Kje naj bi tak lepo bilo
kot je bilo doma pri nas —
pod lipo v hladni senci —
to vemo mi, Slovenci!

Zakaj tedaj doma bi ne ostali
v presrečni vasi domovine?
Ker le preveč po hrbtu so nam dali
ti „mrzli strici“ — Jugovine!

Slovenec vsak prav dobro ve,
zakaj sedaj zapušča dom.
Ob koncu vladavine te
domov bo klical vaški zvon.

Tedaj, tedaj pa, ko bo to,
mi vsi se vrnemo
in za Martinovo nedeljo
doma bo vinca znanjkalo...!

Za danes, Soča iz višav
in zlati nam studenci
s tujine prejmite pozdrav
od nas, ki zvesti smo — Slovenci!

Drašček Franci, Francija

Zadnji čas. — Mož se vrača z lova. V trgovini kupi zajca, ki ga potem bahavo izroči ženi. Žena odnese zajca v kuhinjo. Ko pa pride nazaj, pravi: »No, prav zadnji čas je bil, da si tega zajca ustrelil, ker že diši.«

Za dobro voljo

Prijatelj otrok. — »Brez otrok ne bi mogel živeti.« — »Imate veliko družino?« — »Ne, ampak otroški zdravnik sem.«

Moč navade. — V Chicagu je pred meseci prignal nekdo na policijo psička. »Na ulici sem ga našel; najbrž ga je izgubila kakšna raztresena dama,« pravi. — »Kako pa veste, da ga je izgubila dama?« ga vpraša uradnik. — »Zelo preprosto. Po vseh ulicah, koder sva hodila, se je pes ustavljal le pred trgovinami z ženskimi klobuki...«

Uzmovič. — Neki tat je stal pred sodnijo. V avtobusu je izmaknil nekomu denarnico in dama, ki ga je opazila, je zadevo prijavila policiji ter so ga zaprli. Tat je tajil, da je kaj ukradel. »Nima smisla tajiti. Pet prič je, ki so vas videle!« pravi sodnik. A uzmovič mu odgovori: »Gospod sodnik, ne bodite tako lahkoverni. Jaz vam pripeljem 50 prič, če želite; vse bodo izjavile, da me niso videle.«

Diplomat moraš biti in se prikupiš ljudem. V neki razkošni palači je služila mlada sobarica pri starejši gospe. Ta se je ravno kar pogledala v zrcalo in pravi sobarici: »Vse kaže, da se res staram.« — »O ne, gospa,« je odgovorila sobarica. Zrcalo ne kaže dobro. Zdaj ne izdelujejo več tako izvrstnih zrcal, kot so jih izdelovali v starih časih.« Gospe je bil odgovor všeč in ji je dala popoldne prosto...

U G A N K E

PRAVOKOTNIK

I	1	2	3	4	5	6	7	8	9	II
III										IV

Besede pomenijo navpično:

1. štirje enaki soglasniki,
2. posvetovanje,
3. žensko ime (tuje),
4. leži pozimi po tleh,
5. prva božja krepost (čednost),
6. ne dva, ampak samo...,
7. ne domača, ampak...,
8. velelnik od iskati,
9. vstavi: -EJA.

Če si prav rešil pravokotnik, dobiš od I.–II. in od III.–IV. ime dveh praznikov v novembru.

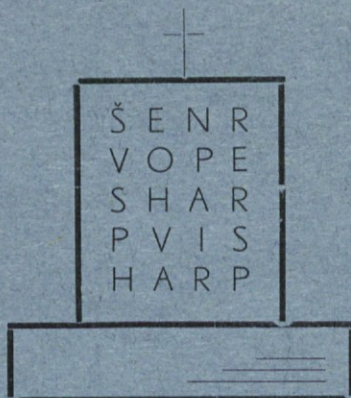
POSETNIKA

O. Junčan

VIČ

Kaj je ta gospod po poklicu?

NAGROBNIK

Kaj je napisano na tem nagrobnem kamnu?

Naslovi izseljenskih duhovnikov

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9., England. — **BELGIJA:** Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique. — Kazimir Gaberc, Grand'rue 211., Charleroi, Belgique. — **FRANCIJA:** Nace Čretnik, Jože Flis, Ciril Lavrič, vsi: rue S. Fargeau 4, Paris XX, France. — Msgr. Valentin Zupančič, rue Claude Debussy 17, Liévin, Pas-de-Calais, France. — Stanislav Kavalar, Pavillon XII/43, Billy-Montigny, Pas-de-Calais, France. — Anton Dejak, rue Victoire 33, Aumetz, Moselle, France. — Msgr. Stanko Grims, rue N. Colson 24, Merlebach, Moselle, France. — P. Jakob Vučina, 11 Montée Claire-Virenque, Nice (A. M.), France. — **NEMCIJA:** Ciril Turk in Ivan Ifko, oba: Mathildestr. 18, Oberhausen-Sterkrade, Westf., W. Deutschland. — Dr. Franc Felc, Hindenburg-Str. 20, Esslingen/Neckar, W. Deutschland. — Dr. Janez Zdešar in Franc Šeškar, oba: Zieblandstrasse 32/II. Rgb., München 13, W. Deutschland. — **NIZOZEMSKA:** Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgique.

Knjigarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu sporoča:

K **Rimskemu misalu** (glej oglas v zadnji številki »Naše luči«) se dobi tudi pripravna **nožnica**, v katero vtakneš knjigo po uporabi. Cena: 7.— šil.

Knjiga Srečka Gregorca **FUNDAMENTALKA**, učbenik za utrditev, utemeljitev in obrambo naše vere, 144 strani, stane 30.— šil.

Sedaj je izšla izpod peresa istega profesorja verouka tudi **DOGMATIKA**, učbenik za razlago resnic naše vere, 182 strani. Ta stane 35.— šil.

Se je na zalogi pripraven in preprost učbenik za učenje francoskega jezika **HITRO ZNATI FRANCOSKO**. Vsakemu rojaku v francosko govorečem svetu ga toplo priporočamo. Tudi Hrvatje in Srbi se iz njega lahko nauče nekaj francoščine. 168 strani. Cena 25.— šil.

ZA NAŠE MALE

Pa se dajva!

Aj, aj....

Periodique

NAŠALUČ

**Vez med Slovenci
v zapadni Evropi**

10. LETNIK

»«

IZIDE desetkrat v letu; vsak mesec razen junija in avgusta.

»«

DOPISE za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu.

»«

Kdor list želi, naj se obrne do bližnjega poverjenika ali pa naj ga **NAROČI** naravnost pri upravi v Celovcu.

»«

Če ga naročite pri upravi v Celovcu, **STANE NA LETO** 28 šil., 50 bfr, 6 NF, 4 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 8 norvešč. kron, 6 švedskih kr., 1,50 dolarjev.

»«

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

„Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec — Klagenfurt, Austria.

»«

Za uredništvo odgovarja: dr. Janko Hörböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Printed in Austria

